

Ivan Glaser

ŘETĚZCE

VZPOMÍNEK

Ivan Glaser

Řetězce vzpomínek

1. NOČNÍ NÁVRAT

Jsem naprosto vyřízená z práce. Tři roky pracuju pod vedením toho neschopného, komplexy vylévajícího si na jiných, exota bez špetky vkusu a rozumu. Malý, tlustý a plešatý cosi, který si říká ředitel. Dlouhé tři roky už poslouchám jeho upilovaný hlas: „Slečno Černá, přineste mi papíry ze stolu v mé pracovně,“ nebo: „slečno Černá, za jak dlouho bude hotová káva? Klienti čekají.“ Bože! Nechápu sama sebe, jak jsem se mohla těšit do této práce. Pravda, sekretářka ředitele zní vznešeně a příjemně. Možná jinde, ale ne u tohohle zakrslého kyklopa. Nejraději, vždy jakmile ho vidím stát na chodbě opřeného o dveře, aby zase nechutně laškoval se svou podřízenou, bych ho chytla za límec, vytáhla si ho do úrovně svých očí a pořádně na něho zařvala. Sakra, to bych udělala! Až se musím sama sobě smát. Přišlo mi to celkem komické, když jsem si to představila.

„Slečno Černá, máte přijít za šéfem.“ přišla za mnou vedoucí oddělení, protože jsem zrovna byla v kuchyňce a připravovala si kávu. Určitě jí volal do kanceláře na pracovní mobil. Opravdu tenhle chlap nemůže vydržet ani deset minut sám.

„Udělám si kávu a přijdu, děkuji.“

„Hned!“ Zamračila se. Odfoukla jsem si pramínek mých blondatých vlasů padající mi do tváře, vypnula rychlovarnou konvici, aby se zbytečně nevařila voda, a vyšla ven z kuchyňky na chodbu. Vedoucí jela výtahem, čekala na mě, ale já na ni mávla pouze rukou a šla jsem ke schodům. Než šéfa zase uvidím, musím se

nejprve vydýchat a nabrat nové síly. Jinak by hrozilo, že ho zabiju. Vyšlapala jsem ty schody mnohem rychleji, než sem čekala. Nevadí. Aneto, zhluboka se nadechni, vydechni, zaklepej na jeho dveře s cedulkou: „ŘEDITEL SPOLEČNOSTI, Ing. FILIP SKÁLA“ a vstup do jámy lvové. Po vyzvání jeho vysokým hlasem jsem vstoupila. Seděl za svým starým stolem na svém starém vrzajícím křesle, v ruce držel propisku, tu věčně okusuje, ale myslí si asi, jak to o něm nikdo neví. Přitom celé mé oddělení ho paroduje i na internetu.

Sedla jsem si po jeho dovolení na židli naproti němu. Dnes má na sobě světle modrou košili, černé kvádro a bílou kravatu. Jeho pivní pupek košile výrazně ukazuje. Problém bude v košili, už na první pohled je vidět její malý stříh. Ježkovy oči, ta ješitnost na ošklivých chlapech je stejná jako ponožky v sandálech. Ruce jsem si položila na klín. „Obrané gesto, nedělej ho Anet,“ slyším rázem v hlavě hlas své mladší sestry. Je blázen do poučných knížek, především v oblasti psychologie. Přesto své ruce nechávám ve stejné pozici, zlovyk.

„Přál jste si se mnou mluvit, pane Skálo?“ zeptám se, nemám ráda tiché chvíle. Představuju si totiž, v případě tohoto obtlouklého a plešatého Napoleona, jak mě svým pohledem svléká a prohlíží si mé partie. Především prsa, ta mám od přírody velká a pevná.

„Ano,“ uvolnil si utažené hodinky na levé ruce. Nedíval se mi do očí. Mlčela jsem, on po chvilce naprostého ticha pokračoval: „Mám na vás prosbu. Mohla byste sjet výtahem do sklepa do našeho archivu, najít tam složku číslo 102 a ověřit všechny daňové úkony?“

„Beze všeho. A o jakého klienta se jedná, smím-li se zeptat?“ Hodinky na své ruce si teď upevnil.

„Je mi líto. Klient je tajný. Ale buďte svědomitá a rychlá, spěchá to. Dnes odpoledne ať mám vše na stole.“

„Ale pane,...“ skočil mi do řeči: „Děkuji,“ řekl rázně a neústupně. Nedal mi na vybranou. Rychle jsem opustila jeho kancelář, zápach propocené košile a oděru z úst od nekvalitní whisky mi nedělal zrovna moc dobře.

Výtah mě dovezl do sklepa. Je to malá, zatuchlá a pavučinami olezlá místnost. O nic větší než místnosti nahoře. Stísněné prostory ani hmyz mi nevadí, častokrát, jako malá, jsem trávila mnoho času s prarodiči na jejich farmě. Tam mě naučili spoustu důležitých i zábavných věcí. Pustili mě ke všemu a v době, kdy prarodiče ztráceli vitalitu, jsem jim vypomáhala o to více. Po jejich smrti, babička zemřela na mrtvici, děda o měsíc později na zápal plic, se farma prodala a z peněz zaplatil náš dluh. Nikdy v životě jsem své rodiče více neproklínala. Dodnes tato hnisavá rána častokrát ožije a připomene mi palčivou ztrátu. Babička byla úžasná žena. Milovala život. Dokázala se radovat i z maličností, to její dcera, má matka, nechápala a nechápe. Těžko říct proč- z důvodu její práce u záchranné služby, povaha, či prostě jen neměla pozitivní smýšlení o životě? To se asi nikdy nedozvíme, veškeré tyto informace si tají ve skrytu své vlastní duše, a pokud nechce, nebaví se o nich.

Sfoukla jsem prach z kartonových krabic pro lepší přehled. Čísla jsou vždy napsaná na horní části krabice, což pro mě znamená každou krabici sundat z příslušné police (některé jsou téměř až u stropu), a pak metodou učení pokus a omyl najít tu správnou krabici s číslem 102. Materiály uschovávané u nás nejsou zase tak obsáhlé, maximálně na 50 stránek. Větší daňové případy mají na centrální pobočce v Brně. I tak se párkrát člověk zapotí. Hlavně u menších rádob podnikatelů, ty mám nejraději. Jsou mladí, snaží se podnikat a vydělat miliony hned v prvním kvartálu, pak zjistí, že

jsou v dluhu a samozřejmě za to mohu já. Čísla popisující v takové situaci fakta nemají žádnou hodnotu. Prostě já, já a zase já.

Po několika minutovém odtahování i zvedání krabic dobojováno. Záda mě neskutečně bolí, téměř je necítím. Mnou hledaná krabice, díky karmě, byla nejvíce vzadu v té nejvyšší polici. Koukám s odhodláním na tu krabici. Stojí mi u nohou a já se snažím nasbírat dostatek odvahy k jejímu otevření. Pomalu zvedám víko. Sakra! Předě mnou stojí práce na několik hodin, budu ráda, pokud to stihnu do odpoledne. Je zde deset složek a v každé je minimálně dvacet stránek hustého textu z čísel a písmen. Ráda bych zjistila název klienta, ale to se mi nepodaří. Mnohé informace jsou utajovány více než Aztécký poklad v katakombách. Nikdo nepovoláný nezjistí nic. Místo jména zde někdo má číslo. Nemá to tak každý, pouze šéf to někomu dovolí. Nikdo neví, za co to povolí, ale domyslet si to umí každý. Zase mám představu toho malého parchanta zašlápnout jako švába- tomu je celkem i podobný. Zasmála jsem se docela nahlas, proto vezmu rovnou celou krabici a utíkám rychle k výtahu. Práce mám víc než dost. Krom toho, večer mám schůzku s Hankou a Marcelou.

Nestíhám. Čas mě tlačí neskutečným tempem. Rychle tedy projíždím zbytky desítek papírů, abych nabrala čas. Není mi to moc platné, ovšem dosavadní papíry byly v pořádku, tedy domnívám se, že i ty ostatní budou. Musím zariskovat. Dal mi časové ultimátum. Raději mu to dám včas a s chybou, než vůbec. Ano, nejsem nejspolehlivější pracovnice. Víím to. Občas se k takovýmto věcem uchýlit musím, prostě musím. A tečka. Vše se zdá být v bezvadném stavu, uklidím tedy papíry zpět do krabice a rychle vyjízďím výtahem o patro výš k řediteli. Ten na mě čeká za zavřenými dveřmi s nahromaděnou nedočkavostí.

„Zde máte potřebné materiály. Vše je zkontrolováno a zcela v pořádku,“ zalžu. On si krabici přebírá a odnáší na svůj stůl.

„To je vše, můžete jít. Děkuji.“ Na jeho ústech je vidět úsměv. Výborně. Už můžu konečně rychle pryč. S rozloučením sem opustila jeho místnost a běžela se převléknout do šaten.

Při cestě do naší oblíbené vinárny, která se stala naším místem pro schůzky, zaběhnu narychlo do pekárny pro pár plněných baget. Nějak mi vyhládlo a nerada bych pila alkohol nalačno. Neustále kontroluji své hodinky, stíhám. Anet, stíháš, v klidu, nemusíš spěchat. Snažím se uklidňovat, protože ze samého stresu cítím, jak se mi rozpalují tváře a rosí čelo.

Marcela je kamarádka od střední školy. Seděla se mnou v lavici, učily jsme se společně na maturity i si dohazovaly kluky. To není ani možné. Kdyby mi dnes někdo řekl to, co jsme vyváděly my dvě, nevěřila bych mu. Hana mě nikdy nezahladila ani neublížila, naopak. Co má na jazyku zkrátka poví. To jí nedělá ani trochu problém. Občas je to nevhodné, nebo bolestné, ale taková už pravda hold je. Vážím si upřímných lidí více, než falešných kamarádů bez vlastního a i falešného názoru. Hanu znám asi rok, potkaly jsme se na jednom víkendovém relaxačním pobytu s masážemi. Byla to čirá náhoda. Shodou okolností byla ve stejné sauně na páře jako já. Obě dvě jsme značně upovídáné, takže po chvílce mezi námi vznikla komunikace přetrvávající dodnes. My tři mušketýrky tyto srazy děláme každý páteční večer.

Obě kamarádky už sedí u stolu ve vinárně a popíjejí bílé víno. Ve chvíli, kdy přicházím ke stolu, vidím Marcelu mluvit s číšníkem, při tom mu podává prázdnou láhev od vína. Jede se druhé kolo. Přivítám je polibkem na tvář, vysvléknu se z lehkého kabátku a snažím se zaplout do rozjeté konverzace. „Garantuji ti, že na to

v životě nezapomene. Nenechám sebou orat jako s bezcenným papírem," pokračovala v mnou vyrušené konverzaci Hana. V tváři se jí tvořila na čele menší vráska. Mlčela jsem. „To se ti ani nedivím," odpověděla Marcela.

„O co se jedná?" Pokusila jsem se proniknout do konverzace.

„Ale jde o Karla." Mávla na mě rukou. Zarazilo mě její gesto. Mávne takhle rukou pouze v případě, kdy jí je přítomnost druhé osoby nepříjemná.

„Neříkala, ale nevádí," hlesnu a žádám procházejícího číšníka o láhev červeného vína. Možná bych měla požádat rovnou o demižon, den byl náročný a zítra je sobota, takže do práce nejdu, naštěstí. „Není," uvědomila si očividně svou zvláštní reakci, otočila se hlavou i zbytkem těla na mě a pokračovala v rozhovoru. Už i se mnou: „Ten parchant spal s nějakou cizí ženskou!" Řekla rozzlobeně. Tvář mi zůstala kamenná. Není to žádná novinka, Karel už spal s mnoha ženami. Haně se upřímně divím, já být na jejím místě, dávno ho vyrazím z baráku a ať si dělá, co chce. Jen jednou by to zkusil mít s jinou. Ovšem, ona je trpělivá a dobrosrdečná. Já zase uštěpačná, lehce cholerická a nesnáším na lidech hrubost, netoleranci a obzvláště ne nevěry.

„To není novinka," prohlásím monotónně a schválně bez emocí. Obě se na mě rázem podívají. Marcela s úsměvem na tváři, Hana se značným neporozuměním.

„Jo, máš pravdu," napije se bílého vína, které právě přinesl číšník.

„To není novinka. Ale ten zmetek s ní spal v naší posteli." Já i Marcela vyprskneme zděšením.

„To si děláš,..."

„Nedělám."

Karel je dost podlý člověk, což tvrdí i Marcela, tudíž je to pravda. Já osobně si myslím, že s ním stále žije jen kvůli dítěti. Pokud by neměli spolu dva kluky, kterým je patnáct a sedm let, dávno by ho poslala k šípku. Čas celkem rychle utíká. Od počáteční konverzace o Karlovi a jeho sexu s milenkou uběhly dvě hodiny a konverzace se ubírá zcela opačným směrem. Marcela nám řekla dost velkou novinu- za měsíc odlétá s přítelem na dva roky do Thajska. On tam má pracovní místo a ona bude ženou v domácnosti. Hana má v plánu se odstěhovat od Karla, rozvést se s ním a dostat děti do své péče. Hana je však žena slov, ne skutků. Konverzace s děvčaty byla uvolňující a příjemná, tomu nasvědčovaly i dvě vypité láhve červeného vína. Docela slušné skóre za jeden večer. Ráno se ani nechci probudit. Ne moc dobře zvládám kocovinu.

„Děvčata, už budu muset jít. Je pozdě večer, venku tma a ráda bych došla ještě před půlnocí domů.“ Loučím se s Marcelou i Hankou, protože se mi trochu více motá hlava a být ještě pár minut ve vytopené a vydýchané vinárně, neobešlo by se to bez incidentu. Musím rychle na vzduch. Při doteku na tváře cítím jejich žár, svět kolem mě se lehounce třepotá. První z mnoha signálů upozorňující mě na větší dávku alkoholu v krvi. Ani jedna mi neodporuje, hezky se se mnou rozloučí polibkem na tvář, stejně jako při příchodu, a odcházím ven do chladnějšího a nevydýchaného prostředí. Ach, vůně čerstvého letního vzduchu. Miluju tohle období. Za nový přísun kyslíku mi ihned děkuje i hlava, udělalo se mi hned o něco lépe.

Domů chodím přes menší parčík, tak tomu je i nyní. Cesta je rychlejší, cesta je dostatečně osvětlená a cítím se zde bezpečně. Za celých deset let, co tudy chodím, mě nepotkalo nic horšího než vyplašené zvíře běžící přes cestu. Pravda, v té chvíli mám ztuhlou krev i srdce bijící o poplach. Při pomyslení na něco zlého mám

divný pocit. Raději zrychlím svůj krok. Uháním svižnějším krokem podél baráků lemující hlavní silnici. Tady projíždějí auta, vidím rozsvícená okna paneláků i hlasy lidí posilněných alkoholem. Musím se usmívat, přijde mi to komické. Parta opilých lidí se baví o možném vzniku naší planety. Kdybych mohla, poslouchala bych je déle. Opustila jsem rázem rušné prostředí města a zabočila do již zmiňovaného parku. Projít ho trvá zhruba pět minut, takže nic strašného. Alkohol mi dodává hlavně potřebnou dávku odvahy.

Park takto v noci vypadá celkem strašidelně, uvědomuji si. Nikdy mi to tak nepřišlo, až dnes. Stromy obsypané listím šustí jako tisíce igelitových pytlíků pod sílou větru. Nefouká zase tak moc, ale dostatečně na to, aby se chvěly drobnější větvičky stromů. Cesta vydlážděná kostkami a osvětlená po levé straně lampami (svítí tlumeně, jako by byla přede mnou mlha) působí tajemně. Na nohách mám červené lodičky (po práci nebyl čas se převléknout) narážející o chodník. Připomíná mi to klapání kopyt koní jdoucí po silnici. Tak je to správně, odvést myšlenky na hezčí téma. Cesta bude příjemnější i rychleji uteče. Na samém konci parku, těsně před silně pravotočivou zatáčkou, postřehly mé uši hluk vycházející z oné zatáčky. Pane Bože, ať to je jen banda mladých lidí na lavičce. Modlila jsem se se strachem vůbec do zatáčky vstoupit. Musím! Pokračuju v cestě. Bezva, u zdejší lavičky postavené u druhého vchodu parku, stáli čtyři lidé, kolem třiceti let odhaduji, a dva seděli na lavičce, také ve stejném věku jako ostatní. Působili normálně. Beze strachu jsem procházela kolem nich. Sledovala jsem jednoho sedícího kluka a se zděšeným výrazem jsem otočila hlavu směrem před sebe a chtěla zrychlit. Nevyšlo mi to. Kluk, kterého jsem chvílku pozorovala, vytáhl ze své žíly na pravé ruce injekční stříkačku, podal ji druhému sedícímu a se zvoláním: „Hej, kočko!“ Přistoupil ke mně. Ignorovala jsem jeho zvolání i příchod. To se mu

nelíbilo, uchopil mě za levou ruku a prudce mnou otočil. Hledím mu do jeho hnědých očí. Má rozšířené zorničky, suché rty a je zadýchaný.

„Co tak hezká ženská, jako ty, dělá takhle pozdě večer tady?“ Mluví špatně, sotva mu rozumím. Neodpovídám. Kluk se usměje, otočí se na partu svých kamarádů a už nyní mi je jasná jedna věc: budu muset utéci. Oni mě jen tak nepustí.

„Slečna si se mnou nechce povídat, kluci. Co s tím provedeme?“

Suše polknu. Neustále mu koukám do očí, on do mých také. Ostatních pět lidí přistoupí taktéž k nám. Jejich pohledy směřují na mě. Cítím se bezmocná, stísněná. Nejraději bych křičela o pomoc, ale nejde to. Hrdlo se mi úplně smrsklo, sotva polykám.

„DýDý,“ oslovil nějaký kluk z davu toho hledícího na mě. Ani se neotočil, ale poslouchal ho.

„Dáme slečně jointa. Třeba pak bude povolnější.“ Na jeho větu jsem zareagovala odmítavým kývnutím hlavy. Takovou odpověď čekali a nelíbí se jim.

„Neptáme se, zkrátka si dáš špeka, jasný?“

Dá kamarádům pokyn rukou a on sám uchopí mou ruku a snaží se mě odvést k lavičce, u které si předtím píchal injekci s drogou. Alkohol v hlavě z následku šoku rychle vyprchal. Mám sílu utíkat, ale nedokážu to, nemůžu. Drží mi ruku dost pevně. Stojím s nimi u lavičky, joint je ubalený. Noční panorama jako by mě zahalovalo. Veškeré myšlenky směřují k možnostem o útěk, pokaždé bez úspěchu. DýDý si dal jako první, pak zbytek party, a až pak přišla řada na mě. Dával mi ho k ústům, ty jsem neotevřela a kroutila se ze strany na stranu. Olízaný filtr od předešlých šesti feťáků prostě do úst nevezmu za žádnou cenu. Je to nechutné. Jen při pohledu na oslintaný joint se mi zvedal žaludek. „Dej si, dělej!“ zakřičel DýDý s tendencí mi dát jointa do pusy. Marně, opět sem cukla, pak znova a

znova. Značná jeho část už byla vyhořelá. Pokud budu vzdorovat dlouho, nechají mě a dají si ho oni, nenechají propálit zbytečně půlku jointa, ne? Mýlila jsem se. DýDý dal nespécifikovaný povel kamarádovi, ten přistoupil za má záda, uchopil mi ruce a zkřížil je za mými zády. Odpor byl marný. Mezitím DýDý uchopil ústa levou rukou za mé tváře a tlačil na ně s cílem mi otevřít pusu. Rty byly vyšpulené, ale já stále odolávala. Došla mu trpělivost. Pevně držená silným mladým klukem jsem byla zcela bez šance. DýDý se napřáhl a udeřil mě. A znovu a znovu, pravděpodobně pod opojením drog si neuvědomoval, co přesně dělá. Svalila bych se na kolena, ale stále mě drží. Z facek přešlo na pěsti. Podlomily se mi nohy, kluk mě neudržel a celou vahou mé tělo dopadlo na zem. Bolí mě tváře, teče mi krev z nosu. Cítím bodavé kopance do břicha i hlavy. Všech šest lidí mi ubližuje. Vidím DýDýho nohu- míří k mé hlavě. Tma a ticho.

2. KONEC A ZAČÁTEK

Před krátkou chvilkou odešla z naší oblíbené vinárny Aneta. Měla dost náročný den, podle toho co říkala. Šéf není zrovna moc příjemný a ona se jeho úkoly snaží plnit, co nejvíc to jde. I tak je to stále málo. Nemá to lehké holka, měla by si už najít pořádného chlapa. Být sama je na jednu stranu dobré, na druhou už ne. Hodila by se jí pevná a silná mužská ruka. Kolikrát už jsme jí to s Marcelou říkaly, ale je to jako hrách na stěnu házet. Pokaždé se dočkáme stejné odpovědi: „Holky, nehledám a nechci. Až to přijde, tak to přijde.“ Ano, pokud nehledá, skutečně nikoho nenajde. Ale co, pokud je takto šťastná, prosím, ale připraví se o nejkrásnější léta, pak zůstane sama už navždy.

Marcela už je značně opilá. Mluví páté přes deváté a roní slzy. Ty bych měla, po bolestném zjištění nevěry ze strany manžela, ronit snad já. Sedí opřená loktem o stůl, neudrží pořádně ani hlavu. „Možná bychom to měly pro dnešek ukončit, Marcelo.“ Prohodila jsem během ticha.

Využila jsem tíživou vteřinu, během které přemýšlela, jaká další témata by měla rozebírat. Ona však neodpověděla. Ráda ji vidím i s ní trávím čas, ale opravdu je dost pozdě a mé oči už klimbají. Z většího množství alkoholu ani tolik nevnímám své vlastní okolí, natož její řeč. Číšník co nás obsluhuje, byl také značně utahaný. Bylo to poznat podle jeho chůze i častého zívání za barem. Rozhlédla jsem se po vinárně. Seděly jsme tady my dvě a jeden pár u stolu na druhé straně místnosti. Všichni rozumní lidé odešli domů. Tolik jim

závidím. Určitě buďto spí v měkké posteli přikrytí pod dekou a vychutnávají si tu slast, nebo tráví večer se svou drahou polovičkou. Mě nečeká ani jedno, bohužel. Po příchodu domů uvidím toho chlapa. Nemůžu ho nazývat ani manželem, je to prachobyčejná zrůda bez kousku citu a rozumu. Hodně dlouho jsem jeho nevěry snášela, ale tomu je nadobro konec. Nikdy v životě už ho nechci vidět, ani s ním spát, či jakkoliv trávit čas. Ne! Vyhodím ho z domu, rozvedu se s ním a děti si nechám ve vlastní péči. Klidně ať skončí na ulici. Třeba, pokud bude mít štěstí, si ho vezme k sobě domů ta jeho nádhera, kterou ojížděl v naší posteli! Prase!

„Hanko, musím ti říct, že tyhle naše páteční srazy miluju. Pořádně se dokážu odreagovat, vyčistit hlavu a připravit se, po probrání z kocoviny, na další perný pracovní týden,“ vyrušila mě svou řečí Marcela. Usmála jsem se na ní, měla pravdu. I mě to moc pomáhá, hlavně dnes. I když tolik nepiju jako obvykle. Nemám moc chuť.

„Pravda. Musím s tebou souhlasit.“ Jako na zavolanou naši konverzaci přerušil právě přicházející číšník. Máme pomalu odejít, zavírají. Super, to se mi hodí. Marcela před sebou nic neměla, já tedy dopila půl sklenky bílého vína, zaplatila za nás obě a společně šly domů. Druhý pár ve vinárně nebyl, musel odejít před chvilkou.

„Tak hezký víkend a zase v pátek, ahoj.“ Rozloučila se Hana s polibkem na mou tvář.

„Dobrou.“ dodala jsem a se zívnutím se dala do pohybu. Cesta domů trvá zhruba půl hodiny.

Domů se mi ani moc nechce. Pořád mám v hlavě tu myšlenku, představu, jak leží oba dva nahatí v naší posteli. V mé posteli. Tam kde každou noc zachumlám své tělo a ponořím hlavu, ona řádila s mým manželem. Bezstarostně na mém území, na mé klidové a soukromé zóně obohacovala jejím přirozením a ústy mého manžela.

Při té představě a s alkoholem v krvi se mi dost zvedá žaludek. Cítím štiplavé pálení v ústech, první počáteční pocit zvracení. Musím to vydržet! Nebudu zvracet! Už jen z principu. Nikdy v životě jsem si to tak k tělu nepřipouštěla. Nikdy mi představy takto nedělaly zle. Mnohokrát si užíval s jinou, to vím. I se ten hajzl přiznal a já držela pusu a krok, ale bylo to něco jiného. Strašně to bolelo, ani nevíte jak. Hlava mi neustále přehrávala jeho pocity a touhy- leží nahatý na nějaké vyhublé blondýně, ta ho všelijak uspokojuje. I on jí určitě. Pak přijde domů a políbí mě ústy, těmi, která před krátkou dobu uspokojovala jinou ženu po celém těle. Vnitřně mě to rozežíralo jako kyselina. V noci byl i sex. Bylo vše, úplně vše. Nic mu nedělalo problém. Klidně to samé dělal se mnou i s dalšími ženami.

Asi teď tak vyšiluju, protože ona narušila mou bezpečnou zónu. To jediné, kde jsem se cítila bezpečně, ona narušila. Jakmile si tam lehnu, cítím ji a v hlavě se mi začne přehrávat film. Nejde zastavit. Neustále vidím jeho a ji. Necítím se bezpečně- jeho vyhodím a tu postel také. Chci novou a čistou postel, postel bez jakéhokoliv vzorku té ženské. Zase jsem se rozčílila. Udělalo se mi náhle zle. Cítím závrať, brní mi prsty na rukou a v žaludku mám divné chvění. Bože, budu zvracet. Rychle se dopotácím opřená o zed' za roh, aby na mě nikdo neviděl, uchopím své vlasy a přehodím si je na záda. Nechci si je pozvracet. Sotva zpozoruji koš, cítím tlak a ústa se mi plní zvláště kyselou tekutinou s kousky čehosi. Ruku dávám instinktivně před pusou, dobíhám za pomoci velkých kroků ke koši. Vidím rozmazaně, přestávám vnímat. Břicho mě tlačí. Sotva mám hlavu nad košem, otevírám ústa. Obsah valící se z žaludku opouští i pusou a přímou trajektorií míří do koše. Vydávám dávicí zvuky, cítím se tak trapně. Modlím se, aby kolem nikdo nešel. Nepřestávám zvracet, potím se. Pot mi teče do očí, ruce držící se o okraj koše se

klepou, sotva se udržím na nohách. Jakmile z mého žaludku nic nevychází, sedám si do dřepu, protože mě neskutečně bolí břicho. Snažím se dýchat zhluboka a pomalu. Moc to nezabírá, ale lepší než nic. Pomalu se zvedám, břicho už bolí méně, takže jsem připravena pokračovat v cestě. Naštěstí za pár minut budu doma.

Konečně doma. Břicho už se zklidnilo, hlava se mi ovšem motá neustále. Sotva ze sebe stihnu sundat boty a kabát, přichází do chodby Karel. Ruce má křížem přes prsa. Pohled má naštvaný, mračí se. Zrovna on se mračí. Ignoruju ho, což se mu nelíbí. Chytá mě za ruku, přitahuje si mě k sobě. Dívám se mu do očí, ale nemluví. Nebudu mluvit. Odmítám to.

„Zase si chlastala?“ Zakřičel na mě. „Dáváš skvělý příklad svým dětem!“ Mluvil o něco tišeji, došlo mu, že může vzbudit spící děti. Nereagovala jsem, pouze má ústa vytvořila decentní úsměv. Chvilku na mě křičel. Nevím však co, nevnímala jsem ho. A najednou, z čistého nebe, sem ho musela políbit. Pořádně jsem mu do úst vnikla jazykem. Ano, zvracela jsem a tolik jsem toužila po tom mu to udělat, aby cítil tu kyselou chuť mých žaludečních šťáv s alkoholem a jídlem. Zkrátka pomsta. Přišlo mi to i vtipné. Já se mu smála, on zuřivě nadával. Odešel do koupelny si vypláchnout pusou. Pořád cítím svůj jazyk v jeho ústech, jak jezdí po jeho zubech i stěnách. Snažil se můj jazyk dostat z úst, ale marně. Mé odhodlání mi dodávalo větší sílu. Tak co ty, trapáku! Je to super pocit? Asi tak nějak jsem se cítila při každém tvém líbání. Tolik cizích slin si měl ve svých ústech, že si mi přestával víc a víc chutnat.

„Si nechutná a totálně ožralá na káry! Jdi si hned lehnout!“ Zavelel. Marně. Nebudu ho zkrátka poslouchat. On ať si dělá, co chce. Momentálně já a on jsme dva cizí lidé v jednom bytě. Ne nadlouho.